

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník VI.

Paříž, březen - duben 1975

Číslo 2

...Co je to onen dědičný hřích, ona tajemná vina...která se položila na život lidského rodu jako kletba, která rozdvojila člověka v něm samém a zároveň mu odcizila Boha i stvoření? Onen tajemný Pád... z kterého mohl být pozdvižen jenom tím, že vtělený Syn Boží byl povýšen na kříž, zaražený do Kalvárie? Křesťanství odpovídá, že to byla vzpoura člověka proti Bohu, jeho duchovní pýcha, která způsobila toto tragické rozlomení, uvedla na svět zlo, utrpení a smrt.

Je zajímavé, že právě učení o prvním pádu naráží na největší odpor tolika moderních lidí...Lidská přirozenost se tu bouří a lidská myšlenka jako by byla pohoršena představou, že by mohlo být trestáno na jednotlivém lidském osudu něco, zač není každý člověk odpověden sám.

Dalo by se namítnout, že zákon dědičnosti známe už z pouhé přírody. Nikdo z nás si nedal tělo, které má, a proti svým zděděným vlastnostem musíme často bojovat vším uvědoměním a vší svou vůlí. Naše zděděná tělesná i duševní přirozenost nás často hrozí udusit; přečníváme ji s nejvyšším úsilím jenom hrotem plaménku, který hoří ve středu naší bytosti a našeho vědomí.

Lidský rod tvoří v jistém smyslu celek, všechny lidské osudy jsou spolu spjaty tajemným souručenstvím. Láska a nenávisť si záhadně odpovídají. Život lidského pokolení na zemi není věčný: jak jednou začal, tak jednou skončí. Celé dějiny lidstva jsou dramatem, které se vyvíjí k jakémusi rozuzlení a jehož smysl nebude patrný, dokud nebude uzavřeno...

Zákon dědičnosti vládne v jistém smyslu i duchovnímu osudu lidského rodu. Jsme všichni zapjati do velkého proudu lidských dějin a každý z nás hraje jistou roli v nesmírném dramatu, roli, jejíž význam a místo nemůžeme nyní rozeznat...Naše jednotlivá svoboda se tu sráží se svobodou a vůlí druhých, s determinismem hmotné situace a hmotných podmínek, do kterých jsme byli vsazeni. Pro křesťany je tu ještě něco třetího: tajemství Boží prozřetelnosti, která vede lidstvo přímo k cíli po cestách křivých, jak říká Claudel...

Nemusíme se přesvědčovat, že neseme všichni jakési tajemné břímě, které jsme zdědili se svým narozením. Náš život je utvořen z trápení a bolesti, z jejichž jádra však prýští neméně tajemný paprsek světla. Není vždycky v naší moci, aby tento paprsek nebyl časem zasut, abychom necítili jenom hořkost a opuštěnost tmy, ostré hrany břemene, které se na nás navalilo. Většinou však víme, že jsme v sobě sami udusili něco, co chtělo klíčit a hořet. V těch chvílích se o nás pokouší malomyslnost a zoufalství. Je však ještě něco horšího: aby se malomyslnost a zoufalství neproměnily ve stav tupé strnulosti, abychom si v nich nezvykli, abychom s nimi neuzavřeli ponižující kompromis.

Velikonočního rána se vyřinulo z otevřeného hrobu světlo, které je schopno proniknout do nejtemnějších kobek našeho vězení, rozrazit ztuhlé vrstvy naší únavy a našich špatných návyků, které jsme už už přijímali jako svůj přirozený šat, jako svou definitivní podobu...

Jan Čep: Malé řeči sváteční /1955/

Mluvit s mládeží o morálce ...

Jakým způsobem mu to mám říci? Co mu vůbec mám říci, a kdy? Takové a podobné otázky si dnes často navzájem kladou rodiče, vychovatelé, katecheté i psychologové ve spojitosti s mnohým mladým člověkem, s velkou částí mládeže vůbec. Mladí lidé totiž často neuvědoměle, ale v podstatě shodně obvinují morálku a její učitele z manipulace: vaše příkazy a zákazy "přebíhají naše rozhodnutí a vnucují nám hotové modely. Tím nás snižujete na pouhé dědice či imitátory. Tenhle ten prefabrikát je nedobový, nemoderní a anonymní". Nelíbí se jim, že morálka tu je, hotová a kompaktní, dříve než všechno, co kdy vezmou do ruky a tím se vymyká jakékoliv možnosti či potřebě zdůvodnění a ověření.

"...takže člověk nemá zapotřebí pracně budovat svůj vlastní život, ani nic hledat. Stačí, aby přejal, co jste mu připravili. Naše odpověď na tenhle ten tlak ke konsumu je rozhodně ne! Nechte nás žít!" / universitní student,

Takový bys měl být!

Vzory k následování odjakživa byly a nadále zůstávají oblíbeným prostředkem výchovy. Jejich role při utváření úcty k uznávaným hodnotám, smyslu života nebo nalezení vlastního místa ve společnosti je nepopíratelná. Vzor ovšem přichází zvenčí; je nabízen, chválen a také zdůvodňován poukazováním na jeho dřívější účinnost. V podstatě jde o dva druhy hrdinů: o ty, kteří měli v životě úspěch nebo o ty, kteří se osobně do něčeho zaangažovali. Oběma platí shodně výhrady dnešní mladé generace.

Úspěch se zakládá na uznání společnosti. Prosadit se, to znamená přinutit druhé, aby mne začali pokládat za někoho, aby se mnou začali počítat. Jde o základní lidskou potřebu, je však třeba rozlišovat mezi uznáním a prosazením se. Povšimneme-li si blíže motivací mladého studenta, uvidíme, že spočívají v podstatě na soutěživosti a z ní plynoucím porovnání. Srovnávají se školy, gymnázia, jednotlivé třídy, hodnotí se jejich celkový charakter, orientace, pozorně se váží pozice každého žáka / co s chlapcem, u nějž je nejasné, jaká je vlastně jeho situace ve třídě? /; po maturitě to pokračuje přes přijímací zkoušky, konkurzy a uchopené či naopak promarněné šance k prvním krokům v zaměstnání, přes trvalá střetnutí neustále nahoru nebo dolů, k babralům nebo k těm, kteří stoupají po žebříčku odborné či jiné vážnosti. Přitom nemusí být úspěch, y prvé řadě vázán na peníze - ve skutečnosti jde ruku v ruce s úspěchem možnost, nemuset už počítat na šestáky a tak se od peněz právě osvobodit.

Soutěživost je charakteristickým rysem dnešní mentality, která tak degraduje vědění a morální úsilí na nástroj k ovládnání nebo vlastnění. Proto také tam, kde byly na zkoušku zrušeny systémy kompozicí, testů a klasifikace, upadá zájem o jakoukoliv práci takřka katastrofálně - k velikému údivu mnohých vychovatelů. Výchova k lidskosti degeneruje na poučení o tom, jak se udržet na výsluní. Ti, kdo odmítají idol hrdiny, který uspěl v soutěži a ocitají se tak v opozici, končí v druhém extrému, jehož výsledkem jsou všechny známé fenomény úniku od zodpovědnosti a ze společnosti vůbec.

K uznání, třebaže jen v očích malé části společnosti, směřuje i zaangažovanost. Jde o to, sloužit dané věci, ztotožnit se s ní a v mezním případě dokonce vysvětlovat celý svět i život pomocí ní. Je přímo šokující, jak snadno mladí propadají právě tomuto monoidealismu včetně jeho důsledku, totiž nesnášenlivosti vůči "zbytku" světa. Militantních zástanců radikálních idejí je mezi mládeží sotva 6 %, prostoduché a zjednodušené hry s nimi se však zúčastňuje i obrovská většina ostatních. Ať už jde o válku v Indočíně, systém školství v Maďarsku, finanční potíže Vatikánu nebo znečišťování životního prostředí, jednotlivci, zjednodušené a jedinečné vysvětlení je okamžitě po ruce - vždy z téhož arzenálu. Tímto způsobem lze likvidovat jakýkoliv sociální systém. Jeho úzkoprstost mu však předem znemožňuje nabídnout v daném okamžiku vlastní alternativu se základnou natolik širokou, aby se na ni vešla celá mnohotvará skutečnost. Snahy o "definitivní řešení" nakonec nezbytně uvíznou ve změti ideologie, nemohoucnosti a násilí.

Odpor mládeže proti systému "morálních podmíněných reflexů", jak tomu říkají, vyplývá mimo jiné také z jejich nové situace. Mladý člověk má dnes mnoho možností seznámit se s cizími civilizacemi, společenskými systémy a kulturami a

nezbytně je srovnává. Dochází k názoru, že morálka, nadřazená času i prostoru neexistuje: vždy je poplatná situaci, ve které se zrodila. Něco na tom může změnit jedině politika a proto je třeba se zajímat především o ni.

Druhým důvodem odmítnutí tradiční morálky je její přemrštěný zájem o individuum a z něj plynoucí elitarismus, opomíjející sociální dimenzi každého činu. Za vše citujeme alespoň jeden text z knihy, velmi rozšířené mezi dnešní mládeží:

"Každý vítěz potřebuje poraženého; světec hříšníka a mudrc hlupáka. Dokud bude cílem "dotáhnout to někam", "být někým", dotud bude existovat i malé, vyvolené božstvo nad námi: elita."

Třetím důvodem nespokojenosti je zaměření celé morálky na vnější "vzhled" lidského jednání, zatímco skutečné osobní problémy a konflikty zůstávají dlouho nevyřešeny a mnohdy dokonce zcela nedotčeny. Orientální myšlenkové proudy jsou pro mladého Evropana přitažlivé právě svou snahou, docílit "vnitřní svobody" a harmonie se sebou samým.

Svoboda a zodpovědnost jsou cílem a nikoliv předpokladem morálky

Každý z nás usiluje o realizaci představ, které si o sobě udělal a které se nacházejí v dialektickém napětí s každým dosaženým stavem. Etická tužba tak vede ke skutečné, plné existenci, neustále se vymykající vlivům odcizení. Když tedy mladí odmítají vzory s odůvodněním, že nechtějí kopírovat, ale žít, buďme rádi, protože se jim podařilo objevit podstatu morálního postoje. Jejich touha je učí objevovat meze každého nabízeného vzoru a tak jej překonávat. Cíl tohoto pohybu není ovšem zřejmý bezprostředně /1Jn 3,2/. Žádný vzor nelze absolutizovat, také však ne šmahem odmítnout. Morálka se musí vydat na tenký led a neupadnout ani do všeodmítající amorality, ani nemravné snahy podrobit živého člověka neživé věci. Morální je jen postup od vzoru ke vzoru za vědomí jejich nedokonalosti. Měli bychom méně mluvit o svobodě a více o postupném osvobození. Taková je situace nejen mladých, ale také jejich rodičů, vychovatelů i kněží. Ani oni ještě neznají dokonale sebe samy /neosobnost morálky se často jen pokouší kompenzovat tuto neznalost/ a mohou proto mluvit o etice a morálce jen natolik, nakolik sami opravdu usilují o pokrok, nakolik jsou schopni zprostředkovat to, oč usilují, a především to, co už objevili. Morálka je nutně dialog a nikoliv injekční stříkačka. Nejde o sdělování vědění, ale touhy a napětí. Jde o výměnu jen druhotně závislou na slovech, protože jde o setkání dvou tužeb, dvou mezivýsledků v dějinách osob s různě obsažnou minulostí. Imperialismus jistých etických systémů jde ruku v ruce s rasismem vůči všem, kdo mu odporují. Přijmout druhého bez předběžných podmínek dokáže jen ten, kdo ví o své vlastní chudobě, která otevírá oči pro poznání rovnosti mezi lidmi, zaujatými stejným dobrodružstvím: být člověkem. Říká se tomu respektovat druhé a je to postoj, bez kterého není žádné morálky! A tak nejlíp vlastně vychovává ten, kdo neusiluje přespříliš o účinnost své výchovy. Tento paradox je jen zdánlivý - stačí uvážit, že ten, kdo neusiluje o co nejuplněnější prosazení "svých principů" u druhého, vyzývá svým postojem ke hledání principů vlastních. Usurpátorská morálka není žádná morálka. Odolat touze po vlastnění, po utváření "k našemu obrazu", znamená být svoboděn vůči druhému a tak mu moci možná říci něco, co by si on sám říci nedokázal. Říci někomu "musíš..." je možné jen v prostoru, naplněném svobodou. Nesmí jít o intervenci zvenčí, ale o etapu vzájemného vztahu - téhož, z něhož se rodí postupně svoboda. Proto dává opravdové morálce vzniknout skutečně jedině láska. Jedině vzájemná důvěra ospravedlňuje ono "musíš...", jedině tak se stávají spoluautory této věty oba partneri, takže nepřichází zvenčí. To je zvláště důležité v oblasti morálky sexuální, jakožto překonané touhy vlastnit toho druhého pro sebe; jako úcta k rozdílům, z níž se jedině může zrodit společná mluva slovní i tělesná.

Křesťanství není totožné s křesťanským etickým systémem

Mnozí křesťané snadno obojí směšují a zaměňují, takže jim křesťanská výchova dětí splývá v jedno s výchovou ke křesťanskému způsobu jednání. Nebudeme se tu pouštět do úvah o tom, jaká je specificky křesťanská morálka a zda vůbec existuje, odlišná od tzv. přirozeného etického zákona, který je v nás všech /Řím 2, 14 - 15/, ani nás momentálně nebude zajímat její vztah k různým ateistickým systémům. Jedno se však zdá být jisté: to co můžeme vyčíst z Písma, se až

překvapivě přibližuje tomu, co jsme doposud řekli o morálce všeobecně. Jak Starý, tak Nový Zákon zcela zřetelně dávají přednost úsilí o vzbuzení víry v Boha a teprve ve druhé řadě nám mluví o důsledcích, které z této víry plynou. Ve Starém Zákoně je nejdříve Úmluva /Ex 20,2/

"Já, Jahve, tvůj Bůh, jsem tě vyvedl ze země egyptské a jeho otroctví. Nebudeš uctívat žádné jiné bohy, než mne jediného."

a teprve potom Desatero:

" Cti otce i matku, nezabiješ, nepokradeš..." /Ex 20,12 atd/

Podle tohoto textu jsou lidské činy vlastně až na třetím místě: nejdříve je čin Boha, ničím nevyvolaný a nezasloužený. Potom člověk uzná, že Bůh je mu příznivě nakloněn, že člověka miluje. A teprve potom přichází lidská odpověď konkrétními činy. Jedno od druhého ve skutečnosti není oddělitelné, protože lidské "uznání" Boha není ničím konkrétním a živým, jestliže to nijak nepohne lidskou vůlí. Je však přesto dobré zdůraznit logický postup a návaznost tří uvedených elementů, protože, jakkoliv divně to zní, mnoho křesťanských vychovatelů jej nerespektovalo a nerespektuje. Podle situace, ve které žili, vypustili hned jeden, hned onan z uvedených tří stupňů.

Podobnou řečí mluví i evangelia, zvěstující Krista a dobrou zvěst o Království. Jen opravdu nedbalá četba těchto základních textů křesťanské víry může vést ke stále ještě existujícímu názoru, že obrátit se znamená přímočaře totéž, jako zahájit ctnostný život. Nikdo jistě nebude tvrdit opak, faktem však zůstává i zde, že řeč evangelií je odlišná. Nejdříve "získávejte za učedníky všechny národy" a teprve potom "učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal" /Mt 28, 19 - 20/. Nejdříve Bůh seslal svého Syna, potom v něj člověk uvěří a vydá se v jeho stopách k Otci, což má za následek určitý způsob života a tedy určité činy. Ještě výraznější je to v závěru Markova evangelia, kde o morálních důsledcích obrácení není zmínka: "...hlásejte evangelium všemu tvorstvu. Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen. Kdo neuvěří, bude zavržen." /Mk 16, 15 - 16/. Podobně ještě na dalších místech Nového Zákonu.

Velmi příznačný je také fakt, že do seznamu církví schválených knih, které tvoří dnes Nový Zákon, nebyla pojata proslulá Didaché, která právě obsahuje pravidla křesťanského způsobu života, a to přesto, že tato kniha byla běžně používána a vcelku vždy posuzována pozitivně. Také sv. Pavlovi jde nejdříve o obrácení posluchačů ke Kristu a teprve potom a často až na přímé dotazy jim uděluje rady nebo ukládá pravidla ke společnému životu "podle Krista". Jejich studium v posledních letech ukazuje neobyčejně zajímavé styčné body s tehdejší rozšířenou stoickou morálkou. Pro nás je rozhodující jedno, a to fakt, že i křesťanská morálka nefunguje ve vzduchoprázdnu, ale podobně jako každý jiný etický systém, v z n i k á a p r o h l u b u j e se postupně tak, jak se prohlubuje a upevňuje vztah jedné osoby ke druhé, v tomto speciálním případě k osobě Kristově. V podstatě není horšího odcizení v tomto směru, než vnucovat křesťanskou morálku tam, kde tento osobní vztah neexistuje. Křesťané by si výrazně usnadnili svou úlohu v nevěřícím světě, kdyby svým životem přesvědčivě ukázali, že jejich jednání nevyplývá z bezmyšlenkovitě pohodlné přizpůsobivosti, ale skutečně živého vztahu ke Kristu.

Je zřejmé, že morální výchova v pravém slova smyslu musí neustále přihlížet k úrovni těchto osobních vztahů. Jinak nutno mluvit o morálce s dítětem na začátku školní docházky a jinak s dospívajícím studentem. A hlavně, nelze na poli morálky "dohánět", co bylo zanedbáno ve vedení k utváření tohoto osobního vztahu ke Kristu. Jakékoliv mluvení a snahy vně skutečně osobní Úmluvy mezi člověkem a Bohem je bez podkladu a tudíž visí ve vzduchu. Navíc je si třeba uvědomit, že valná část toho, čemu nás učí morální teologie, zůstává naukou církve a nikoli evangeliem. Na tento rozdíl je totiž dnešní člověk - a nejen mladý - citlivější, než dříve.

Jestliže však na druhé straně tento osobní vztah jednou opravdu existuje a zůstává něčím živým a neustále se prohlubujícím, je vlastně to hlavní, ne-li vše, vybojováno. Svatý Augustin to shrnul do proslulé věty "miluj a pak dělej co chceš!"

Po tom všem jeden příklad k zamyšlení na závěr

Je neděle, těsně před polednem. Jako obvykle, otec sedí u televizoru a poslouchá zprávy, matka připravuje oběd. Ke stolu se sejdou s oběma rodiči všechny tři jejich děti: ženatý Václav s manželkou, mladší Luděk a nejmladší Renáta. Rozhovor se stočí hned od počátku na situaci v Kambodži, o které se před chvílí mnoho mluvilo ve zprávách. Nejstarší syn živě diskutuje s otcem, především o hospodářské situaci země. Na jedné straně kritizuje Rudé Khméry, za jejich bezohlednost, ale nešetří ani Američany za jejich podporu neschopného vládního režimu a jejich neobratnost a necitlivost od samého počátku války v jihovýchodní Asii. Otec živě oponuje a teprve po značné chvíli se sedmnáctiletý Luděk odváží poznámky: "Kdyby tam nebyli nikdy lezli, byl klid. Jsou to s....". Kategorický, sjednocený odpor, přesná čísla, na podporu, jasná argumentace. Luděk mlčí. Po polévce, dva bezvýznamné incidenty: letmá poznámka o nedělním kázání vede k otázce - "Byl jsi vůbec na mši sv.?" - "Ne", zní úsečná odpověď. Matčin těžký povzdech. Sestra mlčí. "A vůbec"/?/, dodává otec, "měl by ses v neděli trochu líp obléci, jak se to sluší a patří". - "A ty jeho vlasy...", dodává matka /jsou opravdu dlouhé/. Sestra se směje. Luděk vzdychá. Václav se naklání ke své ženě. Pak už nic nového, jen plány na léto pro celou rodinu. "Já ale pojedu na prázdniny s kámošema ze školy", zaútočí Luděk. "Tak ty nepojedeš s námi?", ptá se matka. Ke kávě v obytném pokoji se už Luděk neobjeví. Z jeho pokoje zaznívají až sem kytarové akordy, a když se pak i Renáta vytratí, rodiče na sebe pohlédnou a obrátí se na přítomného kněze: "Tak vidíte. Co říkáte na..." - samozřejmě na Ludka, co jiného...

Přátelé!

Článek o morálce který jste právě přečetli, má vám sloužit jako "odrazový můstek", jako "připravený terén" pro diskuzi na našem II. Symposiu, které tentokrát povede Mons.Dr.Jaroslav Škarvada z Říma.

Promluví na téma Výchova mladých a křesťanská morálka vůbec.

II. Symposium a naše setkání s Mons.Škarvadou se uskuteční

v sobotu 12. dubna 1975 v sále kostela St.Germain l'Auxerrois
2, Place du Louvre, 75001 - Paris.

Program je následující:

15.00 - 17.00 hod.	Přednáška Mons.Škarvady a diskuze
17.30 - 18.30 "	Mše svatá
18.30 -	Společná rozprava o budoucnosti naší pařížské misie. Event. občerstvení.

Mons.Škarvada se zdrží v Paříži i v neděli a v pondělí /13. a 14. dubna/ až do oběda a bude mít čas na osobní rozhovory s těmi, kdo si to budou přát. Jeho adresu v Paříži sdělíme všem na začátku našeho sobotního setkání.

Přípravný text napsal a diskuzi po stránce organizační povede náš adept kněžství Petr Kolář.

Těšíme se na shledanou!

naše zprávy

- Biblické kroužky. V pátek 11.dubna v 19.00 hod.se scházíme po druhé v "Centre des recherches théologiques", 35, rue de Sèvres, sál 105 v prvním poschodí. Vzhledem k tomu, že se jedná o soustavné studium Písma sv., žádá vedoucí kroužku P.Kolář příp. dal-

ší zájemce, aby se tohoto setkání zúčastnili, jinak nebudou schopni probíranou látku sledovat.

- Některé rodiny z naší Misie se ujaly osiřelých vietnamských dětí formou "kmotrovství" na dálku. Jedná se o finanční podporu, kterou zprostředkovává vietnamská katolická organizace v Paříži, která také děti "kmotrům" přiděluje zasláním osobních dokladů dětí /včetně fotografie/ a poskytuje jim pravidelné informace o vývoji dítěte. Výlohy na jedno dítě činí měsíčně 60,-Frs; o tuto částku se mohou event. podělit i dvě, příp. více rodin.

Podrobnosti o akci poskytuje MESSAGE VIETNAMIEN, 54, Rue Notre-Dame de Nazareth, 75003-Paris, Tel. 278 5960.

- Cestovní kancelář VOYAGES MEDITERRANEENS v Nice, kterou řídí pan Novák, nabízí - u příležitosti Svátého roku - našim čtenářům účast na organizovaných zájezdech do Říma a do Itálie. Prospekt se sezna - mem i s cenami zájezdů k nahlédnutí u pana Šmída.

- Cyklón Tracy téměř zničil severoaustralské město Darwin. Mezi po - stiženými jsou i čeští obyvatelé, jeden z nich dokonce zahynul. hd

- V únoru oslavil sedmdesátku Jan Werich, který spolu s Jiřím Vos - kovcem vytvořil ve třicátých letech v Praze autorskou a hereckou dvo - jici V + W Osvobozeného divadla. Po válce byl Werich jmenován národ - ním umělcem, nyní je však v nemilosti režimu za svou veřejnou čin - nost v r.1968. hd

- Paní Marie Bělehrádková je t.č. na zotavené v jižní Francii. Pře - jeme jí, aby načerpala hodně sil a těšíme se na její přednášku o Ant. Dvořákovi.

- Další jména dárců, kteří v tomto roce přispěli na Misii a na Oběž - ník. Jsou to paní a pánové: Dobiáš, Doležalová, Křížová, Machalová, Máníček, Monzer, Nuc, Zouhar.

- 15.března přednášel a odpovídal na dotazy univ.prof.A.Šnejdárek. Jeho přednášky z novodobé historie našeho státu jsou pro všechny po - sluchače opravdovým požitkem. Panu profesorovi mnohokrát děkujeme.

- Jak jsme oznámili v minulém čísle, chystáme procházku pařížskými hřbitovy k hrobům významných osobností pod vedením pana Dr.J.Trnky. Procházka se koná v neděli 4.května 1975. Sraz účastníků v 10.00 hod. u vchodu hřbitova Montmartre, Avenue Rachel, Metro Place Clichy ne - bo Blanche.

N Á Š P R O G R A M :

Mše sv.: Každou první a třetí sobotu v měsíci, t.j. 5. a 19.dubna, 7. a 17. května, 7. a 21. června 1975 vždy v 17,30 hod. v kostele St.Germain l'Auxerrois, 2,Place du Louvre, Paris le.

Společenský a kulturní program:/po mši sv. ve farním sále/

- 5.dubna : Velikonoční pomlázka a hody
- 12.dubna : II.SYMPOSIUM již v 15,00 hod., se mši sv. v 17,30 hod.
- 19.dubna : Univ.prof.S.Jiránek, Vliv ekonomických systémů na náš ži - vot - přednáška
- 3.května: V.Stránský, Český humor - magnetofonový záznam
- 4.května: Dr.J.Trnka, procházka pařížskými hřbitovy, viz Naše zprá - vy, 10,00 hod.
- 17.května: Akad.malíř Ivo Holý; O malování a hudbě - beseda
- 7.června: M.Bělehrádková, Ant.Dvořák-život a dílo - přednáška
- 21.června: W.Cikhart, Praha v roce 1968 - promítání filmu.

"OBĚŽNÍK - CIRCULAIRE" - Mars-Avril 1975 - Dulletin de la Mission Cath.Tchèque. Périodique paraissant 6 fois par an /Abonnement:10,-Frs/
Editeur responsable: Mgr.H.Parolek, Mission Cath.Tchèque,
49, rue de Turbigo, 75003-Paris.